

ଧାରାବାହିକ
ଉପନ୍ୟାସ
ଡ.ଭାଗବତ ବେହେରା

ଭାଗ-୩୯
(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉପାଦାନ...)

ଧାରାଧାରରେ ପାଦ ଝଲି ଝଲିଛନ୍ତି
ଅଯୋଧ୍ୟାର ଆଗାମୀ ଦିନର ରାଜ ବିହାରୀଙ୍କୁ
ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ କରିବାକୁ ଥିବା ମହାରାଜ ଦଶରଥଙ୍କ
କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳୀ । ତାଙ୍କ ପଛକୁ ମୁଁ ମୋ ପଛରେ
ଅନୁକ ଲାଗୁଣି ।

ହା' ରାମ ହା' ରାମ କହି ଅଯୋଧ୍ୟାବାସୀ
ଆମ ଉପରକୁ ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଫିଙ୍ଗୁଥାନ୍ତି । ମୋ
ଚକ୍ଷୁରୁ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଠପଠପ ହୋଇ ଖସି ପଡୁଥାଏ ।
ପିତାଗୃହକୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଆସି ଅଯୋଧ୍ୟାରେ
ପାଦ ଦେବା ବେଳେ ମୁଁ ଶପଥ କରିଥିଲି,
ସାରାଜୀବନ ଏଠାରେ ରହି ଶାଶୁ, ଶଶୁର,
ସ୍ୱାମୀ, ଦିଅରଙ୍କ ସେବାକରି ଏକ ଆଦର୍ଶ ବଧୂର
କାବନ ନେଇ ବଞ୍ଚିବି । ବିଧାତା ତାହା କରାଇ
ଦେଲେ ନାହିଁ । ଆନନ୍ଦର କୁଆରୀ ମାତୁଁ ଆପୁଆପୁ
ସହସା ଯେ ଭଙ୍ଗା ପଡ଼ିଯିବ ତାହା କାହାକୁ
ଜଣାନ୍ତୁନା । ଝଲୁଝଲୁ ପଛକୁ ଅନାଦ ଦେଖେ
ତ ମୋର ଶାଶୁ ଚିନିକଣ ଯାକ ଅଶ୍ରୁକ ନୟନରେ
ଆମ ପଛପଛ ଆସୁଛନ୍ତି । ମନେମନେ ମୁଁ
ମୋ ଶଶୁରଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥାଏ । ସେ କିପୁ ନଥା'ନ୍ତି ।
ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ରର ବନଯାତ୍ରା କାଳରେ ସେ
ନିଜକୁ ସମାଜି ନପାରି ତେତାଶୁନି ହୋଇ ରାଜ
ଦରବାରରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବେ ନିଶ୍ଚୟ ।

ଝୁଝୁଝୁ କେତେ ସମୟ ଭିତରେ ଆମେ
ରାଜବାଟୀକୁ ବାହାରି ଆସି ଅଯୋଧ୍ୟାର
ରାଜଦାଣ୍ଡରେ ପାଦ ଦେଲୁ ।

ରାଜଦାଣ୍ଡର ବେନିପାଣ୍ଡରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ
ଅଶ୍ରୁ ଅଞ୍ଜଳିରେ ଆମକୁ ବିଦାୟ ଦେଉଥା'ନ୍ତି
ଅଯୋଧ୍ୟାର ନରନାରୀ । ସଭିଙ୍କ ମୁଖରେ ମୋ
ଶାଶୁ କୈକେୟୀଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ୱ ଅଭିଶାପ । ମୋ ସ୍ୱାମୀ
ଯୋଡ଼ହସ୍ତ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଶମା ଜଣାଇ
ରାଜଦାଣ୍ଡରେ ଆଗେଇ ଝଲୁଥା'ନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ
ହସ୍ତଯୋଡ଼ି ସଭିଙ୍କୁ ପ୍ରଶମା ଜଣାଇ ଥାଏ ।
ଶେଷରେ ଆମେ ଆସି ଅଯୋଧ୍ୟା ରାଜଦାଣ୍ଡର
ଶେଷରେ ପହଞ୍ଚୁଥାଏ । ମୋ ସ୍ୱାମୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
ବିଦାୟ ଜଣାଇ ଆଗକୁ ବାଟ କାଟିଲେ, କିଛି
ଅଯୋଧ୍ୟାବାସୀ ଅଳି କଲେ ସେମାନେ ଆମ
ସହିତ କିଛିବାଟ ଯାଇ, ଆଜି ରାତିକ ଆମ
ସା'ଗରେ ରହି କାଳି ପ୍ରଭାତକୁ ଅଯୋଧ୍ୟା
ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବେ ।

ସେମାନଙ୍କ ମନର ସରାଗକୁ ନଭା'ନ୍ତି ମୋ
ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କୁ ଆମ ସହିତ ଯିବାପାଇଁ ଆଦେଶ
ଦିଅନ୍ତେ, ଅନେକ ଅଯୋଧ୍ୟାବାସୀ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ
ନାମରେ କନ୍ଦଧ୍ୱନି ଦେଇ ଆମ ସହିତ ଝଲିବାକୁ
ଲାଗିଥିଲେ ।

ଅନେକ ପଥ ଅତିକ୍ରମ କଲାପରେ ଆମେ

ବୈଦେହୀ

'ବୈଦେହୀ' ସୀତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ନାମ ।
ଆର୍ଯ୍ୟା ଭାରତୀୟ ନାରୀ ସମାଜରେ
ସୀତା ହେଉଛନ୍ତି ମଉଜୁମାଣି । ତାଙ୍କ
ତୁଲ୍ୟା ନାରୀ ବିଶ୍ୱରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ବିରଳ ।
ସେବା, ତ୍ୟାଗ, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଦୟା, କ୍ଷମାର
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ପ୍ରତୀକ ହେଉଛନ୍ତି ସୀତାଦେବୀ ।
ଜୀବନଯାକ ଦୀପ ଭଳି ଜଳିଜଳି ସେ
ନିଜ ପରିବାରକୁ, ସମାଜକୁ ଆଲୋକ
ଦାନ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ
ପତିବ୍ରତା, ପତି ପରାୟଣା, ପତି ସୋହାଗିନୀ ନାରୀ ତାଙ୍କ ପରେ
ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହି ମହନୀୟା, ଆଦର୍ଶ
ସ୍ତ୍ରୀନୀୟା, ମହିମସା ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଡ.ଭାଗବତ ବେହେରା
ତାଙ୍କର 'ବୈଦେହୀ' ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଡ.
ବେହେରାଙ୍କର 'ବୈଦେହୀ' ଧୂନ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ଗୁଣଗ୍ରାହୀ
ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ...

ରାଜବଧୂ, ତୁଳିତଶ ଶୟା ତ୍ୟାଗକରି ପ୍ରଥମଥର
ପାଇଁ ଏକ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କୋଳରେ
ମୁଣ୍ଡ ଚୋଇ ଶୟନ କଲା ।
ଆଃ କି ଶାନ୍ତି, କି ତୃପ୍ତି, କି ଆନନ୍ଦ ସେ
କଥାକୁ ମୁଁ ଭାଷାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ନାହିଁ ସଖା ।
ଅଯୋଧ୍ୟାର ପ୍ରକାଳୁଳ ପାନ ଭୋଜନ ଶେଷକରି
ଶୋଇପଡ଼ିବା ପରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଲୁଗାକାନି ପାଟି
ଏକ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇଥିଲି ।
କିଛିସମୟ ପରେ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଆସି ମୋ
ମୁଣ୍ଡରେ ଆଲୁକାୟିତ କେଶରେ ତାଙ୍କ ହସ୍ତର
ଅଙ୍ଗୁଳି ଝଲିକା କରି କହିଥିଲେ, ସୀତା! ମୋ
ପାଇଁ ତୁମେ ଆଜି କେତେ ଲାଜନା ଭୋଗୁଛ ।
ଏକ ତ ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର । ଦୀର୍ଘ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଷ କାଳ
ଆମକୁ ଏମିତି ଅରଣ୍ୟରେ ବିତାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।
ଏତେ ଦୃଃଖ ଏତେ ଯାତନା ବିହି କାହିଁକି ତୁମ
କପାଳରେ ଲେଖୁଥିଲା । ମୁଁ ତୁମର ଅଯୋଗ୍ୟ
ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରିୟେ ।

ଅଯୋଧ୍ୟା ରାଜ୍ୟ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲୁ । ପଥ
ଝଲିଝଲି ପାଦ ମୋର ଅଦଶ ହୋଇ ପଡୁଥିଲେ
ବି ମୁଁ ଯଦଶୁରାକୁ ଅନ୍ଧର ମଧ୍ୟରେ ଝପିରଖୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ
ପାଦ ସହ ପାଦ ମିଳାଇ ଝଲୁଥାଏ । ମୋର
ଅନ୍ଧରର ବ୍ୟଥାକୁ ପଛରେ ଆଇ ଲାଖଣ୍ଡ ଅନୁଭବ
କରିପାରି କହିଥିଲେ ଭାଇ, ଦିନଯାକ ଝଲିଝଲି
ପାଦ ମୋର ଅତିଗଲାଣି । ବିକସ ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟା
ହେବାକୁ ବସିଲାଣି । ଏବେ ଆମେ ଏଠାରେ
ବିଶ୍ରାମ ନେବା ।

ଲାଖଣ୍ଡ କଥା ଶୁଣି ସେ ଅତିକ୍ରିୟା କରିଥିଲେ ।
ସେତେବେଳକୁ ଆମେ ଏକ ସୁନ୍ଦର
ବନାନୀରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରିଥାଉ ।
ଅନ୍ଧକୃପରେ ସୁନ୍ଦର ପାହାଡ଼ଟିଏ । ଝରାଣିଏ
କୁହୁକୁହୁ ନାଦ କରି ବହି ଯାଇଥାଏ । ସନ୍ଧ୍ୟା
ଆଗମ ଜାଣି ନାଡ଼ଫେରା ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧୁର
କାକଳିରେ ବନଜୁମିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଧୁର କରି
ତୋଳୁଥାନ୍ତି । ମୟମୟ ପଦବର ପ୍ରବାହ
ପରିବେଶକୁ ମଧୁରରୁ ମଧୁରତର କରି
ତୋଳୁଥାଏ । ବନପୁଷ୍ପର ସୁବାସ, ମୁଦୁମୟ
ପଦବର ସଞ୍ଚାର, ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଗୁଞ୍ଜନ ମୋ
ଦେହରେ ଯେମିତି ଚନ୍ଦନର ପ୍ରଲେପ ବୋଲି
ଦେଉଥାଏ । ପଛକୁ ବୁଲି ମୋତେ ଅନାଦ ମୋ
ଅନ୍ଧରର ବେଦନାକୁ ପଡ଼ି ଦେଇ ମୋ ସ୍ୱାମୀ
କହିଥିଲେ, ସୀତା! ଏତେ ସୁନ୍ଦର ବନଜୁମି,
ଏହାର ପାର୍ଶ୍ୱପାଶ୍ୱିକ ପରିସ୍ଥିତି ଅତ୍ୟନ୍ତ

ଲୋଭନୀୟ । ଆଜି ଆମେ ଏହିଠାରେ
ରାତ୍ରିଯାପନ କରିବା ।

ତାଙ୍କ ତୃଷ୍ଣରୁ କଥା ନସରୁଣୁ ଆମ ସହିତ
ଆସିଥିବା ଅଯୋଧ୍ୟାର କିଛି ନାଗରିକ କହିଥିଲେ
ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଜି ରାତିଟି ଏହିଠାରେ
କଟାଇଦେବୁ । ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମୋ ସ୍ୱାମୀ
କହିଥିଲେ, ଆପଣମାନେ କାହିଁକି ଆମ ପଛରେ
ଏତେ ରାକ୍ଷା ଆସିଲେ । ଆମେ ତ ଅଯୋଧ୍ୟାର
ସୀମା ପାର ହୋଇ ଆସିଲୁଣି । ଏବେ ଆପଣ
ମାନେ ବିଦାୟ ନିଅନ୍ତୁ ।
ତାଙ୍କ ତୃଷ୍ଣରୁ ଭାଷା ନସରୁଣୁ ସେମାନେ
କହିଥିଲେ, ଆମ ରାଜପୁତ୍ରକୁ ବିଦାୟ
ଦେବାପାଇଁ ଆମେ ଏତେ ରାକ୍ଷା ଆସିଲୁ । ଏବେ
ସନ୍ଧ୍ୟା ମାତୁଁ ଆସିଲାଣି । ଆମେ ଆଉ ଅଯୋଧ୍ୟା
ଫେରି ପାରିବୁ ନାହିଁ । ଆଜିରାତିକ ଏଠାରେ
ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଷର ବନବାସକୁ ହସିହସି ବରଣ କରି
ରହି କାଳି ପ୍ରଭାତକୁ ଆମେ ବିଦାୟ ନେଇଯିବୁ ।

ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଆଉ ତାଙ୍କୁ ଫେରିଯିବାକୁ
କହିଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆମ ସହ
ସେଠାରେ ରାତ୍ରିଯାପନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ
ରାଜକୁମାରଙ୍କ ପାଇଁ ଆଣିଥିବା ଖାଦ୍ୟ ସବୁ
ଆମକୁ ପରଷି ଦେଇଥିଲେ । ଆମ ସହ ବସି
ସେମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ରାତ୍ରିଭୋଜନ ସାରି
ବିଶ୍ରାମ ନେଇଥିଲେ ।
ଜନକ ରାଜାଙ୍କ କନ୍ୟା, ଅଯୋଧ୍ୟାର

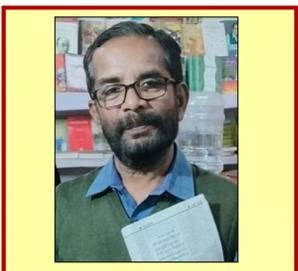
ତାଙ୍କ ତୃଷ୍ଣରୁ ଭାଷାକୁ ରୋକି ଦେଇ ମୁଁ
କହିଥିଲି, ଛି ସ୍ୱାମୀ! ଆପଣ ଏ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ।
ଦେବାରେ ହସ୍ତଗ୍ରସ୍ତ ପଡ଼ିବାବେଳେ ଆମେ ପରା
ଶପଥ ନେଇଛେ ଧର୍ମ, କର୍ମ, ସୁଖ, ଦୁଃଖ
ସବୁଥିରେ ସମତାରୀ ହେବା । ଆଜି ଆପଣଙ୍କ
ଦୁଃଖ ବେଳରେ ମୁଁ ସହଗାମିନୀ, ସହଭାଗିନୀ
ନହେଲେ, ସହଧର୍ମିଣୀ ହେବି କେମିତି ?

ଯଥାର୍ଥରେ ତୁମେ ବିଦୁଷ୍ଟା ସୀତା! ତୁମେ
ସାଥୀରେ ଥିଲେ ଏ ବନବାସର ଦୃଃଖ ମୋତେ
ତିଳେ ହେଲେ ବି ବାଧୁକ ନାହିଁ । ଏହାକହି ସେ
ମୋ ମୁଣ୍ଡକୁ ନେଇ ତାଙ୍କ କୋଳ ଉପରେ ରଖି
ସ୍ନେହ ମଧୁ ଝରାଇବାବେଳେ, ମୁଁ ଅନୁଭବ
କଲି ତାଙ୍କ ତୃଷ୍ଣରୁ ଧାରଧାର ଲୋଡ଼କ ଖସି ମୋ
ଗଣ୍ଡବେଶକୁ ଭିଜାଇ ଦେଉଛି । ସହସା ମୁଁ
ଉଠିପଡ଼ି ତାଙ୍କୁ କୋଳେଇ ନେଇ କହିଥିଲି
ସ୍ୱାମୀ! ମୋତେ ଏତେକଥା ବୁଝାଇ
ଦେଉଥିବାବେଳେ ଆପଣଙ୍କ ତୃଷ୍ଣରେ ଏତେ ଅଶ୍ରୁ
କାହିଁକି ? ପିତୃସତ୍ୟ ପାଳନ କରିବାପାଇଁ ଯିଏ
ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଷର ବନବାସକୁ ହସିହସି ବରଣ କରି
ନେଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ତୃଷ୍ଣରେ ଏ ଅଶ୍ରୁ
ଶୋଭାପାଏନା । ଏତେକହି ପଣତକାନ୍ତିରେ ତାଙ୍କ
ତୃଷ୍ଣରୁ ଅଶ୍ରୁପୋଛି ଦେଉଥିବାବେଳେ, ସେ
କହିଥିଲେ, ଏ ଅଶ୍ରୁ ମୋର ଦୁଃଖରେ ଦୁହେଁ
ସୀତା! ଏ ଯେ ମୋର ଆନନ୍ଦର ଅଶ୍ରୁ ।

(କ୍ରମଶଃ)

♥ ଦର୍ଜାପୋଖରୀ, ରାଣାପାଟଣା,
ବାଲେଶ୍ୱର
(ମୋ) ୯୩୭୦୫୦୯୧୦୪

କବିତା...

ଗୋଟିଏ
ଗୋଟିଏ ଦିନ !!

ଶିଶିର ନାୟକ

ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଭୟାବହ
ତିରାକୁଣା ମୋର ପରି ଭାସିଯାଏ
ନେଇଯାଏ କିଶୋରୀର ଅବ୍ୟକ୍ତ ତେଜନ ।
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଓ ମହରର
ତାହୁଁ ତାହୁଁ ଶୁଖୁଥାଏ ଜନ୍ମିତୁଲ
କାହାର ଦୀ ହାତ
କାବନ୍ତ ରଖିବ ତାକୁ ଚିତ୍ତେମାସ ତଳେ ।
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଆପଣାର
କରୁଣ ତର୍କମା, ତିକ୍ତ, ନିର୍ଲିପ୍ତ ଓ କାଳି ପରି
ଯଥାଯଥ, ଦୁଃଖଦାୟକ
କବିତାର ଲାଭର ସବୁ ଶୋଷୁଥାଏ
ଧରାଦିଏ ନାହିଁ ।
ଛାତିସାରା ଅନାଦୁଷ୍ଟ ରାତି ଅଧ
ଦିହାରୀ ବୁଡ଼ା ମାଳ ପିଇ ଫେରେ
ରେଳତଳା ପରି ଦିନସବୁ ଟାଣୁଥାଏ
ଆଗକୁ ଆଗକୁ
ଶୁଖୁଥାଏ ପାଟିରୁଣ୍ଡ, ପୁଟୁଥାଏ ପୁଲ ।
♥ ଘର ନ-୧୦୪,
ମଞ୍ଜନାଥ ଭିଲ୍ଲା, ଫେବ-୨
ବାଲିଅଡ଼ା, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୨୧୦୧
(ମୋ) ୯୯୩୭୪୯୦୬୪୭

ଛାତିର ଆକାଶ !!

ସୁଧାଂଶୁ ଅଶୋକ

ସମ୍ପତି ପ୍ରଦାନ ପରେ ସତରେ
ସବୁକିଛି ଓଲଟ ପାଲଟ ହୋଇଯାଏ କାବନରେ
ସୁନ୍ଦର ତ ସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ ସେଠାରେ
କାହା ନାଲି ଆଖିର କଷ୍ଟାପାତରେ ଲୁହ ଝରେ,
ଆଖି ଲୁହରେ ପଶତ ଚିତ୍ତିଲେ ବି
ସେ ପ୍ରାଣ ଭରି ହେବେ ।
ଫଳତି ପାଦପ ଉପରେ
ଫୋପତ ମାତୁଁ, ତେଜା ପଥର
ଫଳ ଝଡ଼େ,
ତାଳପତ୍ର ବି ଅସହାୟ ଭାବେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼େ
ଥୁଣ୍ଡା ଗଛର ସ୍ନେହରେ ପଲ୍ଲବୀ ଭଠେ
ଆତୁର ମୋହର ଉସ୍ତ
ଝାଡ଼ି ଝୁଡ଼ି ହୋଇ
ପୁଣି ଅଣ୍ଡା ସକଖାଏ କାବନ ।
ବାଟ ଭାଙ୍ଗି
ଫେରି ଯାଉଥିବା ଭିକାରୀଙ୍କର ଅଞ୍ଜନେ

ଆତୁର ମୋହର ଉସ୍ତ
ଝାଡ଼ି ଝୁଡ଼ି ହୋଇ
ପୁଣି ଅଣ୍ଡା ସକଖାଏ କାବନ ।
ବାଟ ଭାଙ୍ଗି
ଫେରି ଯାଉଥିବା ଭିକାରୀଙ୍କର ଅଞ୍ଜନେ

ଗୀତ !!

ସୁକାନ୍ତି ନୟ

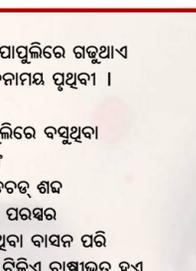
ଧୂମା ଧୂମା ଗୀତର ସ୍ୱର କି ଲୟ ହେଉ
ଲାଲ ରୁଲ ରୁଲ ଓଠରେ
ସମୟେ ସମୟେ ପହଁରି ଆସେ ଶୀତ,
କେହି ଶୁଣୁଛି ନଶୁଣୁ
ରୁହୁକି ନିଦୁହୁ
ନିଜେ ନିଜର ଛାତି ଫୁଲେଇ
ମନ ଛୁଇଁଲା ଭଳି ବସିଯାଏ ମିତ ।
ଖୁବ୍ ପାଖାପାଖି
ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ମୋ ନରମ ମନ,
କିଏ ଦେଖେ ତ କିଏ ଲେଖେ
କଞ୍ଚନା କଞ୍ଚନାକୁ ନେଇ
ଶୁଣାଯାଏ ସ୍ୱର ଓ ଶବ୍ଦର
ତୁମ୍ଭି ତୁମ୍ଭି ଗୁଞ୍ଜନ ।
♥ ମହାବୀର ଛକ, ବଡ଼ଗାଁ
ସୁନ୍ଦରଗଡ଼-୭୬୦୧୧୭
(ମୋ) ୭୯୭୮୯୯୫୭୬୭

ପାହାଡ଼ି ଝରେଣା କି ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ
ତମକେଇ ଦିଏ କୁଳ ଉଛଳ ଶବ୍ଦ
ଏ ସବୁର ତମକ କଣ ଦିନକିଆ
ମାସ ବର୍ଷର ଶିଉଳି ତ ସମସାସ୍ତ୍ର
ଗୀତ ସେ ବିନା ସାମାବନ୍ଧ
ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷରରେ
ହେଲେ ତା ସ୍ୱାମିତ୍ୱ
ସାରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ।
♥ ଗୁଡ଼ିଆସାହି, ପୁରୀ
(ମୋ) ୯୩୭୧୭୭୦୧୭୭

ଏତେ ସହଜରେ
ମରେନା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ !!

ଯେବେ ଯେବେ ତାକୁ ନେଇ
ଶବ୍ଦରେ ଅପମିଶ୍ରଣ ହୁଏ
ସେବେ ସେବେ ତା ଭିତର
ଆବଳିନୀକୁ ସଫା କରି
ବାହାରି ଆସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ
ଗୋଟେ କାଠି ହେଉ ନ ଥିବା ପଥର
ଗୋଟେ ଫିଟାଇ ହେଉ ନ ଥିବା
ଛାତି ତଳ ଗୋପନ ଗୁହାର କୋଳପ
ଅବା
ମୁଖରା ସମୁଦ୍ରର ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ଢେଉ ପରି
ତା ବାଟରେ ଥାଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ।
ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ସମୟକୁ କାନିରେ ଗଣ୍ଡେଇ
ଅସାଧୁକୁ ସାଧୁକା ପରି

ତୁହ୍ନା ହାତ ପାପୁଲିରେ ଗଢୁଥାଏ
ଏକ ସମ୍ଭାବନାମୟ ପୃଥିବୀ ।
ପ୍ରତିଦିନ ତୁଲିରେ ବସୁଥିବା
ତା'ର ବାମ୍ଫ
ତାହାର ଚତତର ଶବ୍ଦ
ଦେଖିବୁରେ ପରସ୍ପର
ଧଳା ଖାଉଥିବା ବାବନ ପରି
ସେ ଚିକିଏ ଚିକିଏ ବାଷ୍ପାତୁତ ହୁଏ
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୁଏ
ଧଳା ଖାଏ
ଆହୁରି ନିଃଶବ୍ଦ ଓହ୍ଲାଇ ଆସେ
ତା ଆଖିରେ
ହେଲେ ବି କେବେ ଖାଲି ହୁଏନା
ତା ମନୋମୟ ଓଠରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କବିତା ।
ତା ଚିକିଏ ଭଲପାଉବା ଉପରେ
ଚିରକାଳ ଦୃଷ୍ଟି ପୁରୁଷର
ତା ନ ହାରିବା ଧାପେ ନିଆଁରେ
ପୋଡ଼ି ମରିଯାଏ ଅହଂକାର

ସୁମିତା ବେହେରା

ହେମନ୍ତର ବାସିପତ୍ର ପରି
କେଉଁ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଚଟାଣରେ ନୁହେଁ
କ୍ୟାଲେଣ୍ଡରର ନୂଆ ପୃଷ୍ଠାପରି
ନୂଆ ରୂପରେ କହୁ ନେଉଥାଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ
କାରଣ ଏତେ ସହଜରେ ଦାବଦାହରେ
ମରେନା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ।
♥ ବାରିପଦା
(ମୋ) ୯୩୭୦୬୮୫୭୯୯୪

ପ୍ରେମର ଏକ ପୃଷ୍ଠା !!

ଏଶ୍ୱରୀୟା ପ୍ରଧାନ

ଅଦିନିଆ ଝଡ଼ଟେ ଆସି ସବୁ ଧୂଳିଘାତ
କରିଦେଲା ପରେ
ଛାତି ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ରଖୁଥିବା ଗଣ୍ଡିଲି ସବୁ
ଖୋଲି ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଏ
ସ୍ନେହର ସ୍ମୃତିର କାହି ଅଳି ପଡ଼ିଥିବା
ସେ ଅମାନିଆ ମନଟା
ହଠାତ୍ ପିଞ୍ଜରାକୁ ବାହାରି ଆସେ
ବର୍ଷ ବର୍ଷର ଭୋକିଲା ବାସନ୍ତେ
ଯେମିତି କହୁଛି ମୁଁ ଯେ ତୃଷ୍ଣ !
ଜଳି କଳି
ଅର୍ଦ୍ଧଦଶ ପାଲଟିଥିବା ମୋ ହୃଦୟକୁ
ଦେଇ ଦେଉଛି
କେଉଁ ଏକ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ ପୂର୍ଣ୍ଣହୃତି
ଶରୀର ଭିତରର ଏ କଳାକାରୀ ସବୁକୁ ଦିଆ
ହୋଇଛି କଦର୍ଯ୍ୟର ଆଖ୍ୟା
ସତରେ ପ୍ରେମ କ'ଣ
ତିଳ ତିଳ କରି କାଳିଦେଇ ପାରେ
ମଣିଷର ଅନ୍ତରାତ୍ମକ !
ହଁ, ପ୍ରେମରେ ହିଁ ମଣିଷ ସରା ହଜେଇ ଦିଏ
ପାଳକ ପାଲଟି ଯାଏ ଗୋଟାପଟାଣେ ।
ଛାତି ଚିରି ଝୁଲୁଥିବା ରକ୍ତ
ସବୁ ପାଣିଟିଆ ହୋଇଯାଏ
ଆଲୋକିତ ଜହ୍ନ ରାତି ବି
ଅମାବାସ୍ୟା ପାଲଟିଥାଏ
ସତରେ ପ୍ରେମ
ମଣିଷର ସଂଜ୍ଞା ହଜେଇ ଦିଏ ।
♥ କନ୍ଦେଲମାଳ, ଭକଲୋଳା,
କଳାହାଣ୍ଡ
(ମୋ) ୭୦୦୯୯୩୧୫୯୯

ଅଧିକ ପଢନ୍ତୁ, କମ ଲେଖନ୍ତୁ, ଭଲ ଲେଖନ୍ତୁ, ଲେଖି ଚାଲନ୍ତୁ : ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ଖଣ୍ଡୁଆଳ

ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ଖଣ୍ଡୁଆଳ, ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ଏକ ପରିଚିତ ନାଁ । ଉତ୍ତମ ଗଳ୍ପ ଓ କବିତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପାରଦର୍ଶିତା ପ୍ରମାଣିତ କରି ଜାରି ରଖୁଛନ୍ତି ନିଜର ଜୟଯାତ୍ରା । କବିତାର ଭାବ ତାଙ୍କ ମନୋଭୂମିର ବିଗଳିତ ନିର୍ଯ୍ୟାସ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଗଳ୍ପର ଚରିତ୍ରମାନେ ମନେହୁଅନ୍ତି ବେଶ୍ ଆପଣାର । ସମ୍ବେଦନା ତାଙ୍କୁ ଅହରହ କରିଛି ଆନମନା । ନିଷ୍ଠା ଓ ଆନ୍ତରିକତାକୁ ପାଥେୟ କରି ସେ ତିଆରିପାରନ୍ତି ସାହିତ୍ୟର କଳ୍ପଦ୍ରୁମ । ତାଙ୍କ ସହ ଏଥରର ଆଳାପ...

■ ଅଧିକ ପଢନ୍ତୁ, କମ ଲେଖନ୍ତୁ
 ଜନ୍ମ:- ୧୯୬୪
 ଜନ୍ମସ୍ଥାନ:- ବାହାଁପୁର, ରାଜନଗର, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା (ମୋ) ୯୩୩୭୩୧୩୭୫୫
 ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ :
 ୧) ନିରୁଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଠିକଣା (କବିତା)
 ୨) ଫୁଟା ଚାଲିଯାଉ ଜହର ଦୃଶ୍ୟ(କବିତା)
 ୩) ସାତଭାୟା (କବିତା)
 ୪) ବିଦ୍ୟୁତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ (କବିତା)
 ୫) ବେଳା ବାଉଳା (ଉପନ୍ୟାସିକା)
 ୬) ଅକବ ମଣିଷ (ଗପ)

ସମ୍ପାଦନା - ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଚେତନାର ମହାନିଳନ 'ମୁହାଁଣା' ଟ୍ରେନାସିକ ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକା ଓ 'ବଧାତି' (ପ୍ରଗତିଶୀଳ ସାହିତ୍ୟ, କଳା, ପରିବେଶ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ସଂରଠନ)

ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ମୋ ପାଇଁ ବେଳେ ବେଳେ ଅତୁଆ ଲାଗେ ତେଣୁ ମୁଁ ଗଳ୍ପର ସାହାଯ୍ୟ ନିଏ । କଥାର ଗନ୍ଧାଣାଳତା କବିତାର ଧାରାକୁ ଆଦୌ ବ୍ୟାହତ କରେନାହିଁ ବରଂ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ପଥକୁ ସୁଗମ କରିଦିଏ । ମୋ ପାଇଁ କବିତା ହିଁ ବେଶୀ ପ୍ରିୟ ଓ କବିତାରେ ମୁଁ ବେଶୀ ସୁଖିନ ।

■ କୁହାଯାଏ ମାତୃଭାଷା ଏବେ ସଂକଟରେ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ମାର୍ଗ ସାହିତ୍ୟକୁ ଆଧାରକରି କରାଯାଇ ପାରିବକି ?

■ ମାତୃଭାଷା ଏବେ ଆଦୌ ସଂକଟରେ ନାହିଁ ବରଂ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବେଶ ସୁନାମ ଅଛି ।

■ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ ଆପଣ କେତେ ଆଶାବାଦୀ ? କ'ଣ କଲେ ସାହିତ୍ୟ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ?

■ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟିକ ନିଶ୍ଚୟ ପୁରସ୍କାର ପୁରସ୍କାର କଥା ଆଦୌ ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ସାହିତ୍ୟର ଯେକୌଣସି ବିଭାଗ ଯଦି ସରଳ ଭାବରେ ସାଧାରଣ ଜନଗଣଙ୍କ ମନର ଭାବନାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପାରିଲା, ମାତ୍ର ମନସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ କରିପାରିଲା ତାହେଲେ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଓ ସାହିତ୍ୟ ସବୁଠି ଆଦର ପାଇ ପାରିବ ।

■ ଲେଖକ ଜୀବନରେ ପୁରସ୍କାରର ଗୁରୁତ୍ଵ କେତେ ? ସାହିତ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ କେଉଁ ବାର୍ତ୍ତାଟି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉ ବୋଲି ଆପଣ ଚାହଁନ୍ତି ?

■ ଲେଖକ ଜୀବନରେ ପୁରସ୍କାରର ଗୁରୁତ୍ଵ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯାହା ଲେଖକକୁ ଅଧିକ ଉତ୍ସାହିତ କରେ, ଲେଖକକୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରେ । ତା'ମାନେ ନୁହେଁ ଯେ ଲେଖକଟି ପୁରସ୍କୃତ ନହେଲେ ଲେଖି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଲେଖା ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟରେ କେବେ କ'ଣ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲେ କି ପୁରସ୍କାର ପାଇଁ ଲେଖନ୍ତୁ ! ଆଜି କାଲି ସ୍ଵାଭିମାନୀ ଭଲ ଲେଖକଟିଏ ପୁରସ୍କାର ପାଇବା କଷ୍ଟକର । ଯିଏ ଧାର୍ଯ୍ୟ, ଯିଏ ଧରଣ... ସିଏ ପାଇଲା ଏହି ନ୍ୟାୟରେ କିଛି ଦୁର୍ବଳ ସାହିତ୍ୟିକ ବି ପୁରସ୍କାର ହାତେଇବାରେ ପାରନ୍ତାମ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁରସ୍କାର ସିଖିବେ ଧୂଳି ଧୂଳି ନୁହେଁ । ମୋଟ ଉପରେ ମୁଁ କହିବି ଅଧିକ ପଢନ୍ତୁ, କମ ଲେଖନ୍ତୁ, ଭଲ ଲେଖନ୍ତୁ, ଲେଖି ଚାଲନ୍ତୁ ! ପୁରସ୍କାର ପୁରସ୍କାର କଥା ଆଦୌ ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ପ୍ରସ୍ତୁତି : ସୈରିକ୍ଷା ସାହୁ

■ କେମିତି ହୋଇଥିଲା ଆପଣଙ୍କ ସୃଜନର ଆଦ୍ୟସ୍ଵରଣ ?

■ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କ୍ଷଣ ଶୁଣିବାରେ ପଡୁଥାଏ ସେତେବେଳେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କଲି, କାଳେ ସାର ପିଟିବେ ତେଣୁ କାହାକୁ ଦେଖାଇ ନଥିଲି କି ରଫ ଖାତାକୁ ଖୋଳାଇ ଖୋଳାଇ ସେଥିରେ ଲେଖାଥିବା କେତୋଟି ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ସାର ଦେଖିଦେଲେ ଏବଂ ମୋ ପିଠି ଆଉଁସିଦେଇ ଆହୁରି ଲେଖିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କଲେ କି ମୋ ଲେଖା ପ୍ରାର୍ଥନା ବି ସେହିଦିନଠାରୁ ଖୁଲିଲେ ପ୍ରାର୍ଥନା କ୍ଲ୍ୟାସରେ ପିଲାମାନେ ବୋଲିଲେ କି ରାଜନଗର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢିବା ସମୟରେ କଲେଜ ପଢ଼ିବାରେ ପ୍ରଥମେ ଛାପା ପତ୍ରରେ ମୋ କବିତା ଆସିଲା ।

■ ଆପଣଙ୍କ ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରେରଣା କିଏ ? ସାହିତ୍ୟର ଆଦ୍ୟସ୍ଵରଣ ଭାବେ ଆପଣ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବେ ?

■ ମୋର ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରେରଣା ମୋ ବୁଢ଼ାବାପା (ଜେଜବାପା) ସେ ମୁହେଁ ପଦ ପକେଇ କବିତା, ଭଗ ଗାଉଯାଉଥିଲେ । ମୋ ବାପା ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମହାଭାରତ, ରାମାୟଣ ପଢୁଥିଲେ, ସକାଳେ ଗାଧୋଇସାରି ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ଭାଗବତ ପଢୁଥିଲେ । ମୁଁ ବସି ଶୁଣି ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୁଏ । ମୋ ବୁଢ଼ାବାପା ଓ ବାପା ମୋର ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ଆଦ୍ୟସ୍ଵରଣ ମଧ୍ୟ ।

■ କେମିତି ଥିଲା ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରବେଶର ଅନୁଭୂତି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଆପଣଙ୍କ କେତୋଟି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶିତ ? ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁଟି ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଓ କାହିଁକି ?

■ କଲେଜ ପଢ଼ିବାରେ କବିତାଟି ବାହାରିଲା ପରେ ଅଧ୍ୟାପକ ଓ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମାନେ ମୋତେ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସାକଲେ । ମୁଁ ଖୁସିହେଲି ଓ ବହୁତ ଲେଖିଲି । ଦୁର୍ଗା ପୂଜା ସମୟରେ ସହକାର, ସମାରୋହ ଏବଂ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ଖବର କାଗଜକୁ କବିତା ପଠେଇଲି ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲାପରେ କେତୋଟି ପୋଷ୍ଟକାର୍ଡ ଚିଠି ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଲା (ସେତେବେଳେ ମୋବାଇଲ ନଥିଲା) । ମୁଁ ଏତେ ଖୁସି ହୋଇଯାଇଥିଲି ଯେ ଏବେ ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ୬ଟି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶିତ ସବୁ ପୁସ୍ତକ ତ ମୋର ପ୍ରିୟ କିନ୍ତୁ 'ସାତଭାୟା' କବିତା ପୁସ୍ତକ ମୋର ସବୁଠୁ ପ୍ରିୟ କାରଣ ଏଥିରେ ସମୁଦ୍ର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ସାତଭାୟା ମଣିଷ ମାନଙ୍କର ଦୃଃଖ, ଭୟ, ବିସ୍ଵାସନ ଓ ଅତୀତର ସ୍ମୃତିମ ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି ତେଣୁ ଏହା ଓଡ଼ିଆ ପାଠକ ମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଭାଜନ ହୋଇ ମୋତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଦେଇଛି ।

■ ଆପଣ କଥା ଓ କବିତା ଉଭୟରେ ଧୂରାଣ । ଏମିତି କେମିତି ସମ୍ଭବ ? କଥାର ଗନ୍ଧାଣାଳତା କବିତାର ଧାରାକୁ ବ୍ୟାହତ କରେନାହିଁ ? କଥା ନା କବିତା କିଏ ଆପଣଙ୍କ ବେଶୀ ପ୍ରିୟ ଓ କେଉଁଥିରେ ଆପଣ ବେଶୀ ସୁଖିନ ?

■ ମୁଁ କଥା ଓ କବିତା ଉଭୟ ଲେଖେ । କବିତାରେ ଅନେକ ଭାବ

ପତ୍ନୀ ବିଜୟାଲକ୍ଷ୍ମୀ, ପୁଅ ବିପ୍ରିୟକ ସହିତ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ଖଣ୍ଡୁଆଳ...

ସକାଳ ହେଲେ ପୁରବା ନିଦ ରୁ ଉଠି ରାଧା ମାଧବଙ୍କ ପାଇଁ ଫୁଲ ଚୋଳି ଆଣେ, ଫୁଲକୁ ସକାର ସୁନ୍ଦର ମାଳା କରି ରାଧା ମାଧବଙ୍କୁ ପିନ୍ଧାଇ ଦେବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ବସି ରହେ । ଅରକ୍ଷ୍ମ ଥର ମନ୍ଦିର ପୂଜକ କୁ ପଚାରେ ନନା ମୋ ଫୁଲ ମାଳ ରାଧା ମାଧବ ପିନ୍ଧିଲେ ନା ! ମନ୍ଦିର ନନା ପୂଜା ବ୍ୟସ୍ତରେ କହନ୍ତି ସେ ପିନ୍ଧିବେ ତୁ ଘରକୁ ଯା..... ।

କିନ୍ତୁ ମନ ମାନେନି ପୁରବାର ଅପେକ୍ଷା କରି କରି ବସି ଥାଏ । କଣ ସେ ପାଏ କେଜାଣି ରାଧା ମାଧବଙ୍କ ଗଳାରେ ସେ କରିଥିବା ମାଳାଟିକୁ ଦେଖୁ ଖୁସି ସେ ନାଟି ନାଟି ଘରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଏଭଳି ପୁରବାର ଥିଲା ନିତିଦିନିଆ କାମ । ଘରକୁ ଗଲେ ଅନାନ୍ୟ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହେ ପୁରବା । କାଳିଆ ବଳିଆକୁ କୁଣ୍ଡା ପାଣି ନ ମୋହିଲେ ସେମାନେ ସେଦିନ ହଳ ବି ଭଲରେ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ହଳୁଆ ଆସି ବସି ଥିବ ଏହି କଥା ମନେ ପଡ଼ିବାକୁ ତରତର ହେଇ ରାଧା ର ଘରକୁ ଫେରୁ ଫେରୁ ମୁଖ ବୁଲେଇ ଦେଲା ପୁରବାର ।

କେମିତି ପଢ଼ି ଯାଉଛି ପୁରବା କିଛି ବି କାଣି ପାରି ନାହିଁ । ପୁରବାକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ତାର ମନେକ ଭାଇ ତାକୁ ଦେଖୁ ପାଣି ଛାଡ଼ି ତା ପାଖରେ ବସି ରହିଲା ତାର ଚେତା ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁରବାର ଚେତା ଫେରି ଆସିଲାକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା ପୁରବା । ଆରେ ମନେକ ଭାଇ ତୁମେ ଏଠି ? ମୋର କଣ ହେଉଥିଲା ?

- ନାହିଁଲେ ପୁଣି ତୁ ପରା ଏଠି ପଢ଼ି ଯାଉଥିଲୁ, ମୁଁ ଦେଖୁଲି ବୋଲି ସିନା, ନହେଲେ କଣ ଯେ ତୋ ଅବସ୍ଥା ହେଇ ଆସିଲା, ହଇ ଚାଲେ ଚାଲେ ତୋତେ ତୁମ

ଛୋଟ ଗପ ଛାଇ ଆଲୋକ ପୁଷ୍ପଲତା ମିଶ୍ର

ଘରେ ଛାଡ଼ି ଆସିବି । ଦେଖୁଲୁ କଳା ହାଣ୍ଡିଆ ଘେନି ଘୋଡ଼ି ଆସିଲାଣି ଆମେ ଓବା ହେଉଯିବ ।

- ନାହିଁ ମନେକ ଭାଇ ତୁମ ସହିତ ମତେ କିଏ ଦେଖିଲେ ବହୁତ ଅସୁବିଧା ହେଉଯିବ । ଆମ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଆନି ମନେକ ଭାଇ, ମୁଁ ଏକା ପଲେଇବି । ତୁମ ସହ ମତେ ମୋ ନୂଆ ମାଆ ଦେଖିଲେ ଘରେ ଅନର୍ଥ କରି ବସିବେ, ମିଛ ସତର ନାଟକରେ ତରଳାୟିତ କରି ବସିବେ ଆମ ପରିବାରକୁ । ପ୍ରେମ ଭାଗ୍ୟ ର ବିକାସ ନୁହେଁ ଏହା ତ୍ୟାଗ ସମର୍ପଣ ଓ ସେବାର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଯାହା ହେଲେ ବି ମୁଁ ତୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ି ଦେବି ? ପୁଣି ଏ ଅସୁବିଧାରେ ? ତୋତେ ନେଇ ତୁମ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଆସିବି । ଆଉ ଗୋଟେ କଥା ଶୁଣ ପୁରବା, ମୁଁ ସହରକୁ ଯାଉଛି ଚାକିରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ମୁଁ ଆସିଲେ ତୋ ସହ ବାହାଘର କଥା ପଚା କରିବି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସବୁ ପରେ ବି ଗୋଟେ ଝିଅ ର ଯତ୍ନା ଅଧିକ, ସାହାସ ବାଣି କହିପାରେନି ନିଜର ମନର କଥାକୁ । ସହଜେ ତ ସାବତ ମା, ସେ ବା କାହିଁ ବୁଝିବେ ସାବତ ଝିଅର ମନ କଥା । ଦୃଃଖନୀ ପୁରବା ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ସ୍ନେହ ଶୁଣା ଚିକେ ପାଇବାକୁ କେତେ ଆଗ୍ରହରେ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ପୁରବା ! କିନ୍ତୁ ନୂଆ ମାଆ ର

କୋପରେ ବାପା ସ୍ନେହ କରିବା ବଦଳରେ ଘର ଘୋଡ଼ି ଯାଏ କଳା ବାଦଳ । କେତେ ଜନମର ତାପୋବଳରେ କୋଳେ ଆସେ କନ୍ୟା ରନ୍ଧୁ ଆବାଣକୁ ଛୁଏ, ଅନନ୍ୟ ଭତାଣ କଲେ କୋଟି ଯତ୍ନ କିନ୍ତୁ ଏହା ନଥିଲା ପୁରବା ଭାଗ୍ୟରେ ।

ବାପା ଓ ନୂଆ ମାଆର କତା ଚାରିଦି ଯେ ମୋର ଅନ୍ୟତ୍ର ବିବାହ କରି ଦେବାକୁ ବସିଛନ୍ତି । ମନେକ ଭାଇ ତୁମେ କେବେ ଆସିବ ଏ

ପୁରବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା କଷ୍ଟକର ହେଇ ପଡୁଛି । କେବେ ଫେରିବେ ମନେକ ଭାଇ ? ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିଛି, ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ଗୋଟିଏ ସାମା ଥାଏ । ଆଉ ଦିନ କେଜଣା ପରେ ମୋର ବାହାଘର, ତୁମେ ସହି ପାରିବନି ମନେକ ଭାଇ ମୋର ବାହାଘର । ପୁଣି ଗୋଟେ ଦୋବେଇ ବର ସହ ତାର ବୁଲୁଛି ଛୁଆ ଅଛନ୍ତି । ଏ ପୁରବା କଣ କରିବ ତାର ମୁଖ ଗୋଳମାଳ ହେଇ ଯାଉଛି, ଅତୁଆ ସୂତାରେ ଛଦି ହେଇ ପଡୁଛି ତୁମ ପୁରବା!! ଏପଟେ ଭରପୁର ନଦୀ ତ ସେପାଖେ ଛାଇଲା ବାସ ! ସମୟ ଅତି କ୍ରାନ୍ତ ମନେକ ଅର୍ପିଏ ରୁ ଛୁଟି ନେଇ ବାହାରିଛି ଗାଁ କୁ । ରାଧା ମାଧବଙ୍କ ପାଖେ କଥା ଦେଇଥିଲା ପୁରବାକୁ ବିବାହ କରିବ ବୋଲି..ହେଲେ ବିଧି ର ବିଧାନ ବଦ୍ଧ

ନିଶ୍ଚର । କଥା ଦେଉଥିବା ମନେକ ଗାଁ ରୁ ବହୁତ ଦୂର କୁ ଚାଲି ଗଲା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ର ତାତନା ରେ,ଆଣା ଅଭିଳାଷ ଓ ସ୍ଵପ୍ନ ଯେମିତି ଧୂଳିସାତ ହେଇଗଲା ଆଜି ସମସ୍ତ କାମକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଗାଁ କୁ ବାହାରିଲେ ମନେକ !!!

ତ୍ରେନରେ ବସିଲା ପରେ ନିଦ ଲାଗି ଯାଉଛି ସେ କାଣି ପାରି ନାହିଁ । ତ୍ରେନ ଅଟକିବ । ଶବ୍ଦରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଛି । ତରତରରେ ତ୍ରେନରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବସକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ସେହି ସମୟ ରେ ଗୋଟିଏ ଅଟୋ ଆସି ତା ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା, ଅଟୋ ବାଲାଟି କହିଲା ବାବୁ ସୁକନ ପୁରକୁ ଯିବେ କି ଆସବୁ ବସ୍ ପଲେଇଲାଣି । ଏ ଅଟୋ ଛାଡ଼ିଲେ ଆଉ ସେ ଗାଁକୁ ଗାଡ଼ି ନାହିଁ । ତରତର ହେଇ ମନେକ ଅଟୋରେ ବସିଲା । ମନେ ମନେ ଖୁସି ହେଇଗଲା ମନେକ ଯାହା ହଇ ଅଟୋଟି ମିଳିଗଲା । ଗାଁରେ ଶୀଘ୍ର ପହଞ୍ଚିଲେ ପୁରବାକୁ ଚମକେଇ ଦେବି ଆଉ କହିବି ଆସନ୍ତା ମାସରେ ବାହାଘର ପାଇଁ ଚିତ୍ତ

ଠିକ୍ କରିଦେବି । ହଁ ଏ ପ୍ରେମର କଣ ବୟସ ଅଛି ଠିକ୍ ସେ ଲାଜକୁଳା ଲତା ପରି, ମନେ ପଡେ ଆଜି ତୁମ କଥା, ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ମୁହାଁ ହେଇ ପଢ଼ି ଯାଉଥିବା କଥା । ସେଦିନ ବର୍ଷାରେ କେତେ ଭିଜି ଥିଲେ, ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ମତେ ସବୁ କିଛି ମିଳି ଯାଇଛି । ବର୍ଷାର ଶୀତଳ ଛୁଆଁ ଆଉ ତୋ ଦେହର ମାଦକତା!!

ଅଟୋବାଲାଟି ଡାକରେ ଭାବନା ରାଜକରୁ ଫେରି ଆସିଲା ମନେକ ! ଅଟୋରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଓହ୍ଲାଇ ଗ୍ରାମକୁ ଭାସି ଆସୁଥିଲା ସାହାଯ୍ୟର ଶବ୍ଦ, ଆଜି କାହାର ବାହାଘର ? ଯେଉଁ ମହୁରୀ ଶବ୍ଦରେ ଗାଁ ଉଛୁଳି ପଡୁଛି, ପାଣି ଗରା କାଖେଇ କେଟି ନୂଆଦୋର ଯାଉଥିଲା, ମତେ ଦେଖୁ ସେ କହିଲା ତେରି କରିଦେଇ ମନୁ, ଆଜି ପୂର୍ବର ବାହାଘର ଯାଅ ଯାଅ ଭଲସେ ତାଲି ଭାତ ଖାଇବ ।

ପାଦ ତଳୁ ମାଟି ତଳକୁ ଚଳୁ ଖୁସି ଗଲା ଆପେ ଆପେ ପାଦ ଚାଲିଗଲା ପୁରବାର ବେଦୀ ପାଖକୁ ପୁରବାର ଓଡ଼ଣା ଚଳିବ ମୁହଁ ଝାପସା ଦିଶି ଯାଉଥିଲା । ତୁ ମତେ ଛାଡ଼ି ଯାଉଛୁ ସତ ତୁ ମତେ ତୁ ଭୁଲି ପାରିବୁନି କାହିଁକି ନା ତୁ କାଣିକୁ କୋଣସି ସ୍ଵାର୍ଥ ରଖୁ ଭଲ ପାଇ ନ ଥିଲି । ରାଗ ରାଗିଣୀରେ ଅନୁଦକ୍ଷିତ ଜୀବନର ପରିଭାଷା କାହା ଲାଗି ଜୀବନ ମରୁ ମାରିବି ଆଉ କାହାର ପଣତେ ଥିଲା ଭରପୁର!! ଜୀବନଟା ଆଜି ବାଧା ବସା ପରି ପବନରେ ଦୋହଲୁଛି କେତେବେଳେ ଛାଉ ଚ କେତେବେଳେ ଆଲୋକ ।

♥ ଭୁବନେଶ୍ଵର (ମୋ) ୯୩୩୭୩ ୨୯୪୫୫୫

